

PÄTROČNICA TERORU VO FRANCÚZSKU

7. január 2015 sa do pamäte Európanov, a najmä Francúzov zapísal čiernymi písmenami, pretože práve v tento deň došlo k dovtedy najväčšiemu teroristickému útoku zo strany islamistov na Starom kontinente. Dvaja maskovaní islamisti vyzbrojení automatickými puškami, brokovnicou a RPG zaútočili na redakciu francúzskeho satirického časopisu Charlie Hebdo v Paríži, ktorá už dlhodobo čelila vyhrážkam zo strany islamistov kvôli kontroverzným karikatúram proroka islamu, Mohameda. Výsledkom útoku bolo dvanásť obetí a desať zranených osôb. Na ďalší deň priateľ jedného z atentátnikov zabil policajtku a zaútočil na kóšer hypermarket, pričom vzal pätnásť rukojemníkov. Politici nešetřili slovami odsúdenia, zomkli sa, zapálili sviečky a svorne si sľúbili, že sa nedajú zastrašiť násilím, ale spoločne premôžu zlo láskou a vyzdvihnutím vlajky slobody, rovnosti a bratstva.

Celkom sa im to darilo, škoda, že len do 13. novembra toho istého roku, kedy došlo k šiestim koordinovaným teroristickým útokom, ktoré si vyžiadali dovedna už stotridsať obetí, najviac v klube Bataclan. Po týchto útokoch trvalo vo frankofónnej Európe prímerie do 22. marca 2016 (celých 131 dní!), kedy sa príslušníci náboženstva mieru a pokoja, trvalo obohacujúci Európu už od ranného stredoveku, zamerali na letisko a metro belgickej metropoly Brusel, pravdepodobne zas pod vedením „dirigenta zla“ Salaha Abdeslama, ktorý mal stáť za parížskym terorom v novembri 2015. Výsledkom jeho „koncertu“ bolo tridsaťštyri obetí a vyše dvesto zranených.

14. júla 2016 v juhofrancúzskom Nice do davu ľudí oslavujúcich štátny sviatok dobytia Bastily cielené narážal nákladným vozidlom v úseku dlhom až dva kilometre vodič, ktorý okrem toho strieľal do ľudí z

pištole a kričal „Allahu akbar!“ (Allah je väčší), až kým ho polícia nezastrelila. Atentát si vyžiadal osemdesiatštyri mŕtvych a viac ako dvesto zranených. Páchatelom bol tridsaťjedenročný Tunisian s prechodným pobytom vo Francúzsku. Podľa prokurátora spôsob útoku zodpovedal inštrukciám, ktoré opakovane dostávali bojovníci džihádistov.

Od tej doby sa javilo všetko OK – aspoň nás o tom ubezpečovali naši politici. Moslimovia sa teda asi úspešne etablovali v Európe, prevzali jej liberálne hodnoty a všetci - čo náhodou neboli lekármi a inžiniermi - pestovali kvetinky v neexistujúcich NO-GO zónach, ktorými osamelé francúzske ženy bez problémov prechádzajú aj neskoro v noci.

Táto idylka bola síce sem-tam prerušená nesprátnymi mladíkmi a psychicky labilnými jednotlivcami, ale nič vážne sa nestalo - až do 16. októbra 2020, kedy sa Samuel Paty, francúzsky učiteľ židovského pôvodu odvážil na strednej škole vo francúzskom meste Conflans-Sainte-Honorine svojim žiakom na hodine dejepisu vysvetliť, čo je to vlastne tá sloboda prejavu, pričom ako jednu z názorných pomôcok ukázal karikatúru proroka Mohameda, ktorá bola v roku 2015 publikovaná v už spomínanom Charlie Hebdo, ktorá bola spúšťačom vyššie uvedenej lavíny teroristických útokov. A keď sa niekoľko moslimských detí doma pochválilo, čo ich to vlastne v tej sekulárnej škole učia, oheň bol na streche a učiteľovi šlo doslova o hlavu.

V piatok 16. októbra 2020 okolo 17:00 hod. si totiž na učiteľa pri škole počkal osemnásťročný utečenec čečenského pôvodu a islamského vyznania, rodák z Moskvy A. A. Anzorov, ktorý učiteľovi spôsobil nožom mnohopočetné poranenia hlavy, horných končatín a brucha a nakoniec mu odrezal hlavu. Políciou bol niekoľko minút po čine zastrelený. Anzorov sa predtým s učiteľom nepoznal a nemal s ním žiadny kontakt. Polícia v súvislosti s vraždou zaistila šestnásť ľudí, okrem členov atentátnickej rodiny aj otca dievčaťa z Patyho triedy, ktorý voči Patymu vyhlásil fatvu a ďalej dvoch študentov, ktorí sú podozriví, že si vzali od vraha peniaze výmenou za identifikáciu učiteľa.

Politici útok odsúdili a označili ho za teroristický. Na verejnosti prepukli protesty na podporu slobody slova, francúzsky prezident Emmanuel Macron v jednom z mnohých prejavov obhajoval právo na karikovanie proroka Mohameda, čo sa však v moslimských krajinách nestretlo s pochopením, ale priamo s odporom, za čo bola na Macrona vyhlásená fatva; v prozápadnejších moslimských krajinách sa to obišlo len výzvou na bojkot francúzskych výrobkov, ale väčšina moslimského sveta, vrátane Turecka, vyhlásila Francúzsku a celému križiackemu západu vojnu. Moslimov určite neupokojilo ani interview v Al-Džazíre, v ktorom sa Macron snažil vysvetliť základy princípov platných vo Francúzsku, ku ktorým sa radia republikánskej hodnoty, sloboda tlače, sloboda kresliť aj karikovať: „Chápem, že karikatúry môžu šokovať, ale nikdy neprijmem obhajovanie násilia. Je naším poslaním chrániť naše slobody a práva.“

Bezprostredne po interview sa všetci západní bezpečnostní analytici udreli po čele a začali hovoriť o novom leveli stretu civilizácií. Ale, keď už ideme niečím provokovať (pardon, „stretnúť“) 1,3 miliardy moslimov, tak nech to aspoň stojí za to. A skutočne to jediné čo Európska civilizácia môže ponúknuť, je akési domnelé právo oplzlých karikaturistov bez-trestne urážať kdekoho svojimi vulgárnymi a obscénnymi bludmi, ktoré sa im roja v ich červených hlavách a odvolávať sa pritom na slobodu prejavu? Urážať „menšinu“, ktorá už teraz tvorí desať percent obyvateľstva Francúzska a v niektorých mestách už ich väčšinu, ktorá na rozdiel od pôvodného obyvateľstva neustále rastie (správa CIA z roku 2015 ich počet odhadovala ešte len na 7-9%, správa Pew Research Centre z roku 2017 už hovorila o 8,8% praktizujúcich a do mešity pravidelne chodiacich), sa nejaví byť výsledkom rozumu na ktorý sa Francúzi tak vehementne odvolávajú.

Človeku by sa až zdalo, že je to odplata za upálenie Jacquesa de Molay a jeho rytierov a sťatie Ľudovíta XVI. a Márie Antoinetty vyhecovaným davom, ktorý sa potom vraždil medzi sebou. A presne oheň a dekapitácia je to, na čo sa Francúzi musia pripraviť. A to som zvedavý, ako sa s tým sekularizovaný národ francúzsky vyrovná. Ono to nie je tak jednoduché odstrániť Boha z verejného života, vysmievať sa Mu a zakazovať čo i len zmienku o Bohu. Následky nedali na seba dlho čakať.

Dva týždne po Patyho vražde, 29. októbra pred deviatou ráno v bazilike Notre-Dame de l'Assomption v meste Nice na juhu Francúzska boli zabití traja lu-

dia: nožmi dobodaný päťdesiatpäťročný kostolník, ktorý sa chystal na omšu, šesťdesiatročná Francúzka, ktorá bola dekapitovaná pri sväteničke a štyridsaťštyriročná Brazíľčanka žijúca vo Francúzsku; ďalších niekoľko osôb bolo poranených. Páchatelom bol dvadsaťjedenročný ilegálny migrant z Tuniska, ktorý sa dostal do Európy niekoľko týždňov pred incidentom, 20. septembra 2020 cez taliansky ostrov Lampedusa. Po karanténe bol 9. októbra oficiálne vyhostený z Talianska do Tuniska, napriek tomu však odcestoval do Francúzska. Po zatknutí bol páchatel vo vážnom stave hospitalizovaný. V jeho osobných veciach boli okrem vražednej zbrane nájdené dva nože, dva telefóny a výtlačok Koránu. Podľa starostu Nice útočník počas činu aj po zadržaní políciou vykrikoval „Alláhu akbar“. Neskôr polícia zatkla ešte ďalších troch mužov, ktorí boli s ním v kontakte.

Nasledovali tvrdé francúzske protiopatrenia ako spoločné zaspievanie Marseillaisy, vystúpenie čelných predstaviteľov mesta, regiónu aj štátu a odsúdenie útoku a ďalší sľub, že svorne porazia nenávisť láskou. Islamisti sa týchto opatrení tak zľakli, že v blízkosti Avignonu jeden muž hneď ohrozil nožom svoje okolie a tí brutálni policajti ho zastrelili i keď sa nejednalo o teroristu, ale zas len o psychicky narušenú osobu. V Lyone polícia zadržala podozrivého Afganca s nožom, v blízkosti kostola na severozápade Paríža zatkli muža, ktorý sa pokúsil útočiť nožom (údajne vyhlásil, že sa inšpiroval útokom z Nice), v saudsckoarabskej Džidde bol dobodaný a zranený člen ochranky francúzskeho konzulátu. Večer rozohnala polícia za pomoci slzného plynu v Dijone desiatky osôb mávajúcich tureckými vlajkami a skandujúcimi „Alláhu akbar“. Motívom demonštrácie boli predchádzajúce vyhlásenia tureckého prezidenta Erdogana proti Francúzsku a Macronovi za Macronove vyhlásenie, že vo Francúzsku naďalej bude platiť sloboda prejavu v každej forme, vrátane karikatúr Mohameda a Allaha. V Lyone bol 31. októbra 2020 dvoma výstrelmi zo spílenej brokovnice z bezprostrednej blízkosti do brucha postrelený pravoslávny kňaz počas zotvárania kostola. Týždeň pred strelbou ho na brehu Rhony obkľúčilo päť mužov severoafrického pôvodu, ktorí sa mu vysmievali, bili ho a ukradli mu kríž.

Pri príprave tohto článku som sa úmyselne snažil úplne vyhnúť rôznym konšpiračným, ultrapravicovým, antisemitským, antiislamským, protiimigračným a podobným webom a ponúknuť pohľad na dianie

v krajine nazývanej „Najstaršia dcéra Cirkvi“ z verejne dostupných zdrojov, najmä z rôznych jazykových mutácií wikipédie. Úmyselne som odignoroval množstvo agentúrnych správ o kriminalite páchanej pristaňovalcami, ktorá spôsobuje vrásky spravodajským službám a polícii a vyvoláva strach v srdci bežných ľudí. A z celého srdca si prajem, aby uvedené útoky boli zapísané do kroniky terorizmu a tá by už navždy zapadla prachom v nejakom archíve. To by chcel asi každý.

Ale keď sme už pri kronikách, keď si pozriem biblickú Druhú knihu kroník, vidím jednu paralelu. Izrael si žil ako prasa v žite, nepotreboval Boha a myslel si, že to dá aj bez Neho. Jeho kráľ, dvadsaťjedenročný „sopliak“ Cedekiáš „... robil to, čo je zlé v očiach Hospodina, jeho Boha. Nepokoril sa pred prorokom Jeremiášom, ktorý mu hovoril slovo z úst Hospodinových. Ba sprotivil sa i kráľovi Nabuchodonozorovi, ktorý ho zaviazal prísahou na Boha, a zatvrdil svoju šíju a urputne sa zoprel vo svojom srdci, že sa nevráti k Hospodinovi, Bohu Izraelovmu. Áno, aj všetky kniežatá kňazov i ľud dopúšťali sa mnohých a veľkých prestúpení robiac podľa všetkých ohavností pohanských národov a poškvrnili dom Hospodinov, ktorý bol posvätil v Jeruzaleme. A keď posielal k nim Hospodin, Bôh ich otcov, výstražný hlas po svojich posluch zavčasu a znova a znova, lebo mu bolo ľúto

jeho ľudu a jeho príbytku, posmievali sa poslom Božím a opovrhovali jeho slovami a mali jeho prorokov za bludárov, až vzplanul prchký hnev Hospodinov na jeho ľud tak, že už nebolo lieku. A dovedol hore na nich chaldejského kráľa, ktorý pobil ich mládencov mečom v dome ich svätyne a nezľutoval sa ani nad mládencom ani nad pannou, nad starším ani nad kmeťom; všetkých vydal do jeho ruky. K tomu i všetky nádoby domu Božieho, veľké i malé, i poklady domu Hospodinovho i poklady kráľovne i jeho kniežatá, to všetko pobral a dopravil do Babylona. A napokon spálili dom Boží a rozborili múr Jeruzalema i všetky jeho paláce popálili ohňom i všetko jeho vzácne náradie zničili. A to, čo pozostalo po meči, prestehoval do Babylona do zajatia, a boli jemu a jeho synom za služobníkov, až dokiaľ nekralovalo perzské kráľovstvo.“ (2Par 36:12-20)

Príčinou týchto problémov, ktorých som vás úmyselne nechcel šetriť, nie je primárne islam, ale niečo úplne iné. Islam v Európe je len dôsledok alebo ak chcete, trest za to, že sa ľudia rozhodli žiť bez Boha, ignorovať Boha a Jeho služobníkov, teda robiť sa rovnými Bohu. A ja len dúfam, že sa mladý francúzsky prezident nedopustí Cedekiášovej chyby, aby nemuselo prísť sedemdesiatročné vyhnanstvo pre jeho krajinu.

Robert Vysocky